

Sončka Vidmar

ZAČASNI NAČRT, DOKLER SE NE SPOMNIM ČESA BOLJŠEGA ...

S tako mislijo sem pred slabimi štiridesetimi leti kot študentka in mlad nezkušen človek vstopila v svet aviacije.

Služba stevardese se je zdela hudo atraktivna in avanturistična, delo pa vznemirljivo in dinamično. Skratka – sanjski poklic. Osem let sem na višini 9000 metrov igrala vlogo Lene ali Anje. Sčasoma se je v meni pojavila praznina in zasičenost z neosebnim življenjem po hotelih s kovčkom v roki. Takrat mi je ljubezen prinesla nov načrt: otroka bom imela. Ob materinstvu sem z višine 9000 metrov pristala na letališču.

Vlogo stevardese sem zamenjala z vlogo Cherie. Welcome okence je postalo moje novo delovno okolje. Welcome – kot dobrodošli, tu bomo po najboljših močeh rešili vaš problem. In v petnajstih letih teh problemov res ni bilo malo, še predvsem v času vojne v bivši Jugoslaviji med letoma 1992 in 1995. Slabo vreme, zamude, odpovedi letov, neustrezni dokumenti za potovanje, vse to so bili izzivi službe za sprejem in odpremo potnikov. In če iskreno povzamem: promet se odvija po predvidenem planu – rutina in malček dolgčasa. Kar koli drugega – adrenalin, akcija, intenzivna komunikacija in polnokrvnost trenutkov.

V tekstu *Kresnice* prav vse osebe dobro prepoznam, samo srečala se nisem z njimi že nekaj časa. Obiskale so me ob branju dramskega besedila in me bodo tudi v predstavi, s tem pa odstrle kar nekaj že zaprašenih spominov. Obudile so mi občutja in razmišljanja, povezana z mano osebno v nekih obdobjih in trenutkih, pa tudi z zgodbami in usodami potnikov.

Odpoved leta je na omejenem poligonu letališča običajno sprožila adrenalin na eni in na drugi strani. Situacija je iz vseh udeleženi, tako uslužbencev kot potnikov, pogosto povlekla čustva in sprožila reakcije, ki si jih v normalnih okoliščinah ne bi pripisali. Takšni trenutki ljudi pogosto tudi povežejo. Zato so me situacije in dialogi v tekstu ganili in hkrati tudi nasmejali.

Kako odrešujoče, da smo včasih lahko samo in zgolj ranljivi ljudje, vsak s svojo zgodbo, strahom, ali pa svetlimi sanjami. Preprosto človeški brez zavor in fasad. Kako odrešujoče, da sebe golega lahko deliš z neznancem brez bojazni, da boš izigran ali prizadet, ter tako nehote in nenačrtno spleteš dragocen trenutek. Kako lepo, da s človekom deliš kruh, iskreno misel ali mu podariš svoje razumevanje. In kako nujno, da predpisov in pravil ne upoštevaš vedno.

Zastoj pravi – postoj! Ustavi se! Pretehtaj, premisli, občuti. Lahko si premisliš. In še objava po zvočniku, ki se slabo sliši in je zato slabo razumljiva, te nagovarja: lahko spremeniš smer.

Letalski promet je nepredvidljiv, kakor je nepredvidljivo tudi življenje. Ko gre vse drugače, kot je bilo načrtovano, a se vse izteče, kot je prav, si rečeš: »Še dobro, da je snežilo ...«

